

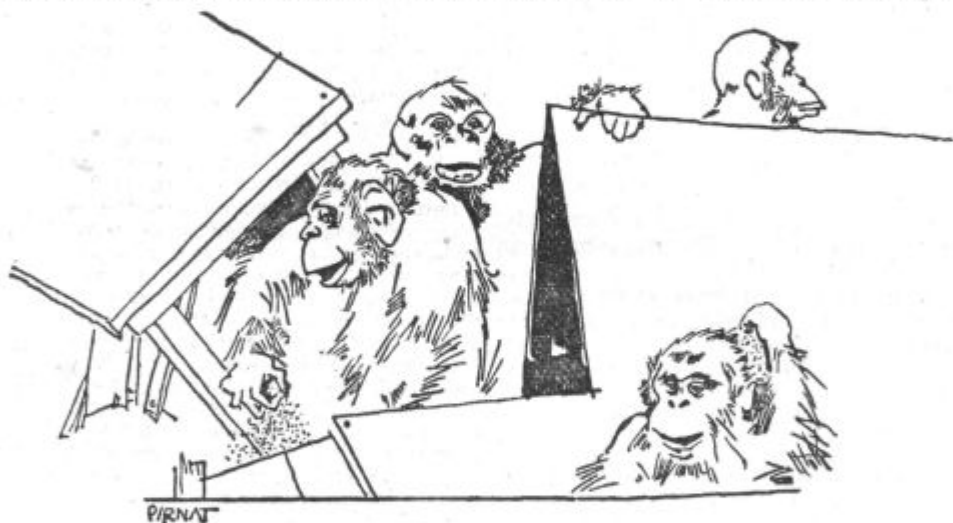
Na samotnem otoku

Tudi ona mu je odkrila, kako jo je zaneslo na otok:

»Moj oče je nizozemski trgovec«, je začela pripovedovati. »Pišem se Gerda van Rous. Z očetom in bratom sem dolgo prebivala v Indiji, kjer si je naša rodbina pridobila lepo premoženje. Ko smo si spet zaželeli domov, smo se od-

Gerda je potrebovala več dni, da se je za silo opomogla. Potem je vprašala Tomaža, ali ima kakšno iglo, da se bo zašila obleko, ki je od viharja še vsa raztrgana.

Prinesel ji je škatlico, ki so mu jo Kaj bolj veselega si Tomaž ni mogel misliti. Dal je Lepoglavcu najboljših

peljali z ladjo, ki se je imenovala »Galab«, v družbi dobrih znancev. Pred tremi dnevi pa nas je presenetil strašen vihar, ki nas je tako dolgo zaganjal po valovih, dokler ni naša ladja nasedla in se razbila. Mi trije smo imeli še srečo. Ujeli smo majhen čoln in se vkrcali vanj. Mislili smo že, da smo rešeni, ker se je veter pomiril, toda iznenada je spet zdivjal in nas vrgel med pečine. Oče in brat sta se pred mojimi očmi ubila, potem pa sem izgubila zavest in se šele na pesku prebudila, ko ste vi prišli. — O, moj ubogi oče! Moj ubogi brat! Zdaj sem sama na svetu!«

»Pustite te misli, ki vas ubijajo, Gerda«, je poprosil Tomaž. »Pomagal vam bom in z združenimi močmi se nam bo nekega dne posrečilo, da prideva spet med ljudi in se vrneva v drago domovino.«

pustili še prejšnji lastniki otoka. V njej je bilo dovolj šivank raznih velikosti in škarje.

Sukanca pa ni bilo.

»Ojoj, kaj pa zdaj?« je rekel.

»Nič hudega. Iz starega blaga bom dobila sukanec.

Tomaž ji je pokazal svojo shrambo, kjer je bilo še obilo stare obleke in podobnega. Rekel ji je, naj vzame, kar bo potrebovala.

Potem se je spet odpravil z opicami na polje in jim razdelil delo.

Med tem je razparala Gerda nekaj starih moških oblek in si napravila iz njih lepo oblačilo. Ko se je Tomaž vrnil, se kar načuditi ni mogel. Tako lepo in okusno je vse sešila.

V kuhinji je vse obrnila in uredila, da se je takoj poznalo delo dobre gospodnje. Kar mimo grede je skuhala dobro

kosilo. Tomaž je potreboval še enkrat toliko časa, preden je kaj napravil.

Zase se že dolgo ni brigal in ni gledal na svojo vnanjost. Zdaj pa se mu je iznenada zazdelo, da je tudi to potrebno. Nabrusil je nož, da je rezal, kakor britev in se z njim obril. Tudi lase si je postrigel in uredil.

Ko je potem prišel k Gerdi, se mu je posmejala: »Kje pa ste pustili divjega moža?«

V zadregi ji ni vedel kaj odgovoriti.

Tomaž se je čutil v njeni bližini, ko jo je čul govoriti, tako srečnega, kakor še nikoli v svojem življenju. Če je le za trenutek kam šla, ga je popadel neznan strah, ki je takoj izginil, če je bila pri njemu.

Zelo srečen je bil tudi kakadu Lepoglavec. Zdaj se je lahko z njo ves dan pogovarjal in jo pri delu opazoval.

In kar iznenada je začel klepetati nove besede. Nekega dne, ko sta oba mlada osamljenca sedela za mizo pri kosilu, je prikorakal Lepoglavec skozi vrata, pogledal Gerdo od strani in dejal: »Gerda, rad vas imam!«

Osmo poglavje

Lepoglavec je s temi besedami izdal skrivnost, ki jo je slišal od Tomaža na polju.

Najmanj stokrat je rekel brodolomec sam pri sebi: »Gerda, rad vas imam! Gerda, rad vas imam!«

In zdaj je kakadu ponovil te besede!

Ko je Tomaž videl, da je zdaj skrivnost njegovega srca odkrita, se je opogumil in dejal:

»Draga Gerda! Ko sem resno premislil, kaj bo z vami, če ostanete sami na svetu, sem sklenil, da vam odkrijem, kaj me teži. Zdaj je to namestu mene opravil Lepoglavec. Da, rad vas imam, Gerda. Ali hočete postati moja žena?«

Gerda je ob njegovih besedah zardela. Malo je pomislila, potem pa je rekla: »Dragi Tomaž, mislila sem, da skoraž ne bi bilo prav, če bi se v teh težavnih okoliščinah ukvarjala z mislimi na ženitev. Saj niti ne veva, ali se bova kdaj mogla vrniti v Evropo. Morda se bo to zgodilo šele takrat, ko bova že stara. Takrat boste imeli z menoj same sitnosti, ker sem z očetom izgubila vse kar sem imela in sem siromašna kakor cerkvena miš.«

»O, to naju pa ne sme motiti«, je odvrnil Tomaž. »Denarja na tem srečnem otoku ne potrebujeva in če bo kdaj naneslo, da se vrneva domov, nama bo zupanje v Boga več pomagalo kakor zabož zlata.«

Gerda mu je stisnila roko.

»Saj«, je zajecljala, »saj imam tudi jaz tebe rada. Samo reči se nisem upala...«

In šla sta ven iz utrdbe, pokleknila pod sinjim nebom, pogledala proti nebesom in rekla iz vsega srca: »Vsemogočni, ki vse vidiš in slišiš, pred tvojim obličjem si obljubujeva večno zvestobo do smrti!

Potem je poljubil Tomaž svojo izvojljenko in rekel: Bog nama pomagaj!«

»Amen«, je ganjeno odvrnila Gerda.

Kot mož in žena sta se vrnila nazaj v utrdbo in bila sta srečna.

Deveto poglavje.

Tomaž je s svojim opičjimi služabniki obdeloval polje. Hodil je na lov, ali pa je ribaril, tako da ni noben večer prišel praznih rok domov.

Gerda pa je skrbela za dom in kuhinjo. Kadar moža ni bilo doma, se je ukvarjala z lepoglavcem, ki je tako lepo in razločno govoril ter se delal, kakor da bi vse razumel; kar čuditi se mu je morala.

Kadar je bilo lepo vreme, sta šla Tomaž in Gerda pogosto kam daleč po otoku, kjer sta se čudila vsem čudežem prirode, ki sta jih med potjo videla.

Pri taki priložnosti se je nekoč zgodilo, da so odkrile opice, ki so ostale same v utrdbi, pod zemljo krta, ki je razril tla. Sledile so mu do četrte hiše, kjer so napravile pod mizo, ki je stala na lesenih tleh, veliko luknjo in nakopičile pred vrati kopico rumenega prahu. Miza se je vdrla in vse je bilo v neredu.

Ko se je Tomaž zvečer z ženo vrnil domov, je opazil opustošenje. S palico je nagnal opice in se nad njimi jezil. Za kazen še nič jesti niso dobile.

Gerda je začela takoj pospravljati, toda ko je vzela nekaj rumenega prahu v roko, se ji je zazdel nenavadno težak. Šla je z njim pred vrata, da bi si ga v mesečini ogledala.

»Odkod je ta prah?« je začudeno vprašala.

»Moral je biti že prej v koči,« je odvrnil Tomaž.

»Ah veš, dragi, kaj je to?« ga je spet vprašala Gerda.

Tomaž je odkimal.

»Jaz pa vem,« mu je rekla. »Moj oče je imel na potopljeni ladji prav tak prah in je dejal, da je to njegov največji zaklad. Zlati prah je, tako čist, kakor ga dobe samo v Peruju v Ameriki!«

(Dalje prihodnjic)

Dve minuti molka

Dve minuti molka v spomin na žrtve velike svetovne vojne, velikega olivanja krvi in bratomornega pobijanja in uničevanja... V spomin onim, ki so padli; ki so pomrli; ki so jih raztrgale granate in šrapneli; ki so jih pokosile strojnice; ki so jih zadušili strupeni piini; ki so se potopili na dno velikih rek, narastlih potokov in neizmernih morij; ki so jih prebodli z bajoneti; ki so jih poptevali konji; ki so umrli od izmučenosti, od pomanjkanja in glada; v spomin vsem onim, ki so umrli z željo v srcu, da bi se godilo njihovim potomcem bolje kakor njim!

Dve minuti molka na dan premirja, 11. dan novembra vsakega leta ob 11. uri dopoldne.

V spomin... žalostne preteklosti — v slovesen opomin pobratimstva in ljubezni med narodi!

»Sreča bodi med narodi,
mir k blaginji naj jih vodi,
ljubezen naj po svetu hodi!«

pravi neki pesnik ljudem.

Vsi, ki smo preživeli grozote velike vojne, vemo, kaj pomenijo te besede. Vemo, da ne morejo krvolitja nikomur prineesti sreče, nikomur blagostanja; iti zaagovalcem niti premaganem. Mi vemo, da je geslo »Nikdar več vojne!« — ukaz. Da je to geslo potreba obstoja in napredka narodov.

Ali zdaj je na tebi, mladina, da si tudi ti prisvojiš ta načela in te zapovedi. Da stremiš za sporazumom, pobratimstvom in sodelovanjem med narodi, da deluješ za trečno in mirno sožitje vseh in pripomoreš, da pojdejo orožje in vojna, morilna sredstva v orožarnice in muzeje za strašilo vsem vekom. Ti dve minuti molka na dan 11. novembra naj bosta tudi tebi opomin, da kar je bilo, ne sme nikdar več biti!

Orožje naj zarjavi! Morilni meči naj počivajo v nožnicah, mi pa izderimo uma svetle meče in tekmužno in se bojujmo z njimi za napredek, za srečo in blagostanje vseh in vsakogar.

Dve minuti molka... To naj pomeni vsem narodom: Nikdar več vojne!

Dve materi

Resnična vojna zgodba

V nekem izmed krasnih gradov Srednje Francije je bilo med nemško-francosko vojno (v letih 1870-71) nastanjenih nekaj ranjenih nemških ujetnikov, častnikov in vojakov.

Castiljiva gospodarica gradu, ovdova gospa iz starega francoskega plemstva, je skrbela za svoje goste in jih najljubezniveje negovala, ne samo s pomočjo svoje služinčadi, ampak tudi osebno se je hodila prepričevati o stanju svojih bolnikov, kačoc pri tem svojo resnično plemenitost. Da, sama jim je prinašala celo hrano in pijačo; one, ki so bili zmožni francoskega jezika, je tolažila s pomirjevalnimi besedami, ostale pa s prijaznimi pogledi in migljaji. Poleg tega se je, kakor prava samaritanka, tudi sama ukvarjala s preurejanjem in predevanjem bolniških postelj.

Ranjenci so jo častili kakor drugo mater. Marsikatera topla molitev za blagor te tako redke človekoljubke je vzkipeła proti nebu.

Ko je gospa nekega jutra previjala mlademu častniku, ki je ležal v posebni sobi, ovoj na ranjeni roki, jo je ta vidno ganjen vprašal:

»Recite mi, prosim, milostiva gospa, zakaj ste obdali baš sovražnike svoje domovine s tolikšno dobrotljivostjo?«

Bolestno je odvrnila grofica: »Moj sin je francoski častnik. Že ob začetku vojne je bil lahko ranjen in je prišel v nemško ujetništvo. Tedaj se ga je usmilila

neka nemška mati. Stregla je ranjencu nad vse požrtvovalno in ga vzela celo pod svojo lastno streho, ne samo za krajšo dobo, ampak za ves čas njegovega ujetništva. Z najnežnejšo postrežbo in najpazljivejšim ravnanjem mu je znala lajšati težko usodo. Jaz ravnam

samo po zgledu te plemenite nemške žene.«

Ob teh besedah so se zasvetile v očeh stare gospe solze. Častnik je molčal; mislil je na svojo domovino in na svojo zvesto mater, za katero je bil dobil tuji tako nepričakovano nadomestilo. Tedaj je vstopil služabnik in podal gospe pismo.

Gospa se je kratko ozrla na naslov in urno odrgala pečat. »Kako lepo.« je vzkliknila veselo razburjena, »dobrotnica mojega sina je izpolnila obljubo in mi poslala svojo sliko!«

Komaj se je častnik malo ozrl na fotografijo, je že zaihtel in vzkliknil: »To je vendar moja mati! Moja mati!«

»Vaša mati?« je s tresočim glasom ponovila grofica. Potem je padla na kolena in zaklicala: »O Bog, zaupal si mi sina moje dobrotnice — zahvaljujem se ti iz dna duše.«

Nobena izmed teh dveh plemenitih žena in mater ni prej vprašala, ali je ranjenec sovražnik ali prijatelj. To je prava samaritanska in človečanska ljubezen do bližnjega!

Izgube v svetovni vojni

Svetovna vojna je stala človeštvo 12.996.571 mrtvih, 20.927.458 ranjencev, izmed teh več ko 5 in pol milijona nezdravljivih (invalidov) in več ko tri milijone ljudi, ki so izginili brez sledu. To iztrebljenje ljudi ni stalo nič manj kakor 840 milijonov zlatih frankov. Drugi statistiki spet trdijo, da so nanegli troški svetovne vojne celih 100 milijard zlatih angleških funtov, to je 27.500 milijonov našega denarja, tako da bi prišlo na vsakega prebivalca zemlje, všteti divjake in otroke celih 15.100 dinarjev. Ta vsota bi zadoščala za odpravo vsega siromaštva na vsem svetu. Pa se še vedno ne manjka nespametnikov, ki sanjajo o novih vojnah!

Alfred Nobel izumitelj dinamita

Dne 21. oktobra t. l. je proslavljaval ves kulturni svet stoletnico smrti Šveda Alfreda Nobela. Alfred Nobel je bil inženjer, ki si je veliko prizadeval, da bi iznašel sredstvo, s katerim bi se mogle rušiti hiše, mostovi in obzidja in seveda tudi uničevati človeška življenja. Nobelov brat je izgubil v laboratoriju (preizkuševalnici) življenje, ko je vzbuhnila zmes, ki jo je sestavljala, in ga raztrgala na kosce. Ta nesreča pa Alfreda Nobela ni preplašila in ga ni odvrnila od dela. Neutrudno je delal in preizkušal, največkrat v smrtni nevarnosti. Celih osem let natančnega in trudapolnega dela je bilo treba, da ga je poplačal uspeh. Alfred Nobel je iznašel dinamit, v tistih časih najhujše in najstrašnejše razstreljivo. Dinamit so ljudje uporabili kot sredstvo za rušenje in uničevanje, pa tudi kot sredstvo za ubijanje. Na stara leta, ko je Nobel premišljeval, kaj je dal človeštvu z dinamitom, se je pokesal in izjavil: »Z dinamitom nisem mislil uničevati življenj in rušiti mostov, ampak vrtati in prebijati predore, delati prekope, odstranjevati skale in vobče spravljati s poti, odstranjevati vse, kar ovira človeški napredek.« In leto dni pred smrtjo je zaradi tega poklonil vse svoje

premoženje posebni — po njem imenovani — »Nobelovi ustanovi«, ki naj iz obresti glavnice vsako leto podeli pet nagrad ljudem, ki najbolj služijo napredku človeške kulture. Ena nagrada je za najboljšega fizika, druga za kemika, tretja za medicinca ali fiziologa tistega leta, četrta za onega, ki napiše najboljše

idealistično delo (tako imenovana literarna nagrada) in peta za onega, ki bo v tistem letu največ storil za pospeševanje pobratimstva med narodi in za svetovni mir. Te nagrade so dandanes vsaka okoli 170.000 švedskih kron (1.300.00 Din). Nobelov nagradjenec postane takoj slaven. Tako je mož, ki je iznašel eno najvažnejših razstreliv, kmalu izprevidel, da ljudje dognanji človeškega uma ne uporabljajo samo v plemenite namene, in je zaradi tega poleg drugega tudi ustanovil nagrado za onega, ki v letu dni največ stori za zблиžanje in pobratimstvo med narodi in za ohranitev miru. Na mladini je, da se bo tako delo vršilo še vse bolj in da bo vsako leto na milijone takih, ki bi zaslužili mirovno nagrado, ker bo vsako leto na milijone borcev za miren in plemenit razvoj človeštva.

Manko G.:

Ko zarja je tiha

Ko zarja je tiha
na trati zaspala,
srebrna io breza
je nežno česala.

Jiši pravila bajke,
je čudne povesti —
smehljala se zarja
je v svoji prelesti.

In božala kodre
vso noč ji je zlate,
blestele so takrat
vse biserne trate.

Dehmel:

Pravljica o krtu

Pred mnogimi tisočletji je živel sredi zemlje neki palček. Kraljeval je nad drugimi palčki in si dal očistiti že pet velikih votlin. Postal je že star in docela siv, toliko je moral zapovedovati. Tam spodaj v luknjah, pa ni bilo temno, v eni se je bolj svetilo kakor v drugi, toliko demantov in opalov je zazidalo vanje pritlikavo ljudstvo in stene so bile iz svetlih kristalov, vsaka drugačne barve. Kralj palčkov je sedel v plašču iz črnega baržuna na velikem zelenem smaragd-nem kamnu, se prijemal za šiljasti nos in preudarjal s starimi prsti ali je tudi vse dovolj svetlo. Zdelo se mu je pre-malo.

Nato so mu pripravili drugi palčki šesto luknjo, katere stene so bile iz čistih rubinov, ki so žareli kakor en sam

ognjen svit in to je trajalo tisoč let; toda njemu se tudi ta ni zdela dovolj svetla. Ko je torej postajal čedalje bolj žalosten, so se zbrali vsi ostali in najmlajši so rekli starejšim: »Pridite, napravimo višnjevo votlino!«

Zavoljo tega bi bili mladane do smrti ozmerjani, kajti narod palčkov ni mogel trpeti višnjeve barve. Ker pa so v šestih duplinah preizkusili že šest barv, so slednjič privolili tudi starejši palčki in nato vsi šli na delo ter skrivaj očedili sedmo jamo, ki je imela stene iz pristnih turkizov, tako svetlih in višnjevih kakor samo nebo. In to je trajalo zopet tisoč let.

To je bilo kralju v resnici všeč. Prenesli so veliki smaragdni kamen v novo votlino in kralj se je vsedel nanj ter se veselil kako lepo pristojna njegov črni baržunasti plašč k svetlovišnjevimi stenam. Potem pa, ko je presedel tako pet sto let mu tudi ta votlina ni bila več dosti svetla; bil je žalostnejši kakor kdaj prej in njegov nos je bil čedalje bolj šiljast. Še pet sto let je presedel in premišljeval o svoji žalosti; naposled tega ni več prenesel; dal si je poklicati k se najmlajše polčke in rekel: »Napravite mi votlino, ki bo taka, da bo v njej svetloba, stopljena iz vseh barv.

Tega pa tudi najmlajši niso razumeli in so si mislili, da je njihov kralj ponorel. Tedaj se je odločil, da jih zapusti in si sam poišče svoje svetle luči. Stopil je s svojega smaragdnega kamna, je nekoliko prirezal črni baržunasti plašč, tako da je lahko svobodno premikal roke in noge, in pričel grebsti. Ker so v zemlji že drugi vse preiskali mora biti svetloba, po kateri je tako zelo hrepenel pač bolj zgoraj zato je grebel v višino in ker pritlikavci še niso izumili lopate, je moral vzeti pač prste, da je ril. To pa ga je skelelo, ker ni bil dela vajen. Toda po svetlobi je neizmerno hrepenel.

Tri tisoč let je ril kralj palčkov in grebel višje in višje. Koža okrog njegovih prstov je postala docela tenka, tako da so male ročice kukale rožnordeče iz njegovega črnega baržunastega plašča; toda še zmeraj ni ugledal luči. Le globoko od spodaj se je še bleščala k njemu svetla točka iz sosedne jame; toda okoli njega nad njim je bilo vse črno. Tudi nekoliko bolj suh je postal in njegov nos bolj šiljast. Tedaj je premišljal ali naj se ne vrne raje k svojemu narodu; bal pa se je da so ga medtem odstavili. Šel je torej iznova na delo s svojimi pritlikavimi rožnordečimi rokami ter

grebel še tritisoč let. In bilo je okrog njega čedalje temneje, dokler ni naposled globoko spodaj za njim izginila tudi višnjava točka. Ko zdaj ni mogel prav nič več videti, je prenehal rti in se hotel pognati na glavo v višino, tako strašno žalostno mu je bilo v duši.

Tedaj pa se je zemlja nad njim iznenada razdvojila in od zamaknjenosti je glasno zavpil. Od bolečin je zaprl oči, kakor da bi ga tisoč pisanib nožev sunilo v srce, toliko je bilo tu gori barv. Visoko nad zemljo v modrini, dosti višje kakor je grebel on, je bila namreč velika, sveteča se krogla, tako svetla kakor vse barve, ko se zlijejo v eno in vse je bila ena sama luč. — Ko pa je hotel pogledati in zopet dvigniti oči, je oslepel in padei na čelo. In začutil je, kako šibko je njegovo kraljevsko srce in kako z njimi vred leze skupaj njegov črni plašč in postaja manjši in manjši, njegov nos pa čedalje bolj šiljast. In iznenada se je sesedel nazaj v zemljo.

Od tedaj so tu gori krti in zato imajo črno baržunasto kožo in rožnordeče so njihove pritlikave roke in slepi so. In včasih, kadar sije sonce zelo močno, odrinejo visoko kopicco zemlje in pokažejo, koprneč po svetlobi, na dan šiljasti nosek.

Manko G.:

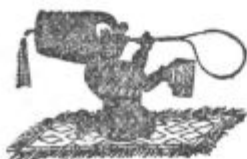
Pesmica o polžu

Ob viru pod jelšo zeleno,
ko solncu zardelo je lice,
polž svojo napreže kočijo
in zdirja v vesele gorice.

Tam čaka ga družba mogočna,
iz daljnih pokrajin je zbrana,
in kmalu prične se gostija
v čast modrega polža — župana.

Ponosno je nosil rogove,
saj težka je služba vladarja,
iz čašic nalival je roso,
nad njim se zlivala zarja.

Vsi pili iz cvetnih so vrčev
in gledali v sinjo vedrino,
a sonce je radosti polno
vozilo se v tiho planino.

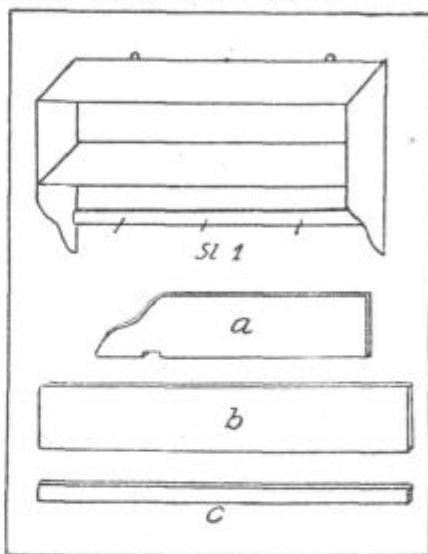

Za spretno roko

Polica za knjige

Iz deščic sladkornega zaboja, ki so največkrat že oskobljane, si lahko zbijete lično polico za knjige in šolske potrebščine.

Poiščite si štiri take deščice, ki bodo enako široke (15—20 cm). Dve bosta za stranici, zato ju obžagajte, kakor vidite na sliki a. Ostali dve deščici bosta za polici ter ju temu primerno obdelajte (sl. b). Potrebovali boste tudi še letvico, kakih 5 cm široko (sl. c).

Ko imate deščice pripravljene, začinite z zbijanjem. Pri tem uporabljajte kolikor mogoče tenke žeblice, da se vam deščice ne razkoljejo. — Ko je polica zbita, je oskrbite še z dvema upognjenima žeblicema, za katera jo lahko obesite na zid. V letvico c pa zabijte nekaj žebličkov, na katere boste obešali ravnila, trikotnike in podobne reči.

Nazadnje polico dobro zgladite s steklastim papirjem in jo natrite z orehovo lužino ali pa z raztopino hiperman-gana, ki ga dobite v lekarni za majhen denar.

Najtočnejša tehtnica

V kemiji uporabljajo danes moderne tehtnice, ki so tako natančne, da lahko tehtajo vsak predmet do milijonke grama.

Rešitev posetnice
Jetničar.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Imamo tako dobrega očeta, da si boljšega misliti ne morem. On nam priskrbi dovolj hrane in nova oblačila. Ves svoj prosti čas preživi z nami. Z nami hodi na izprehode in nam pripoveduje kaj o prirodi ali pa iz spominov na svoja otroška leta. Rada ga poslušam in si dobro zapomnim vse dobre nauke, ki nam jih pove. Ker tako lepo skrbi za nas in ker nas ima tako rad, ga imam tudi jaz zelo, zelo rada.

Jerica Chiba, uč. V. razr. v Kamniku.

Svojega očeta imam zato rad, ker zame skrbi, mi kupuje obleko, knjige za šolo in mi daje sploh vse kar si želim in kar potrebujem. Rad me ima. Zelo težko mi je, če kam odpotuje in ga ni kmalu nazaj; še težje pa mi je, če ga ni po en ali več mesecev domov. Večkrat mi kupi kake slaščice, časih pa mi da tudi nekaj denarja, da si lahko sam kupim, kar mi je všeč. Zelo rad imam svojega očeta in ne daj Bog, da bi ga moral kdaj pogrešati!

Leopold Pretnar, uč. IV. razr. v Kranju

Moj očka je sluga. Zelo priden in vesten je v službi. Nas je troje otrok. Vse nas ima enako rad. Zato ga pa tudi mi iskreno ljubimo. Ker sem doslej dovršil vse tri razrede z odliko, mi je s težavo kupil majhno kolo, s katerim imam veliko veselje. Zato imam rad svojega ljubega očeta in zmerom ga bom skušala na prvo besedo ubogati, da me bo vesel.

Bruno Hartman, uč. IV. razr. okoliške šole v Celju

Dragi stric Matic! Mnogo natečajev si že razpisal in zmerom je prišlo kaj, da se ga nisem udeležila. Topot pa nikakor nočem spet odlašati, ker si želim, da bi tudi Ti vedel, kako dobrega očeta imam. Kako zelo rada ga imam, tega Ti popisati ne morem. Zelo dobrega in blagega srca je. Ko sem bila bolna — imela sem sklepni revmatizem — mi je takoj prinesel zdravil. Nič ni gledal na denar, čeprav ga težko zasluži, samo da bi mi pomagalo. Kaj bi počela revica brez njega?! Ko sem zbolela na davici, me je naložil na svoje kolo in me odpeljal k zdravniku. Za nas vse ljubeče skrbi, čeprav si mora zaradi tega marsikaj odreči. Sam je bolan in mora držati dieto, kljub temu pa nam

zmerom kaj dobrega privoščil. Vedno se ga v molitvi spomnim in prosim Boga, da bi mu vrnil ljubo zdravje in da bi ga nam še dolgo, dolgo ohranil!

Skapin Ljubica, uč. IV. r. v Laporjah

Zelo rad imam svojega očeta in če bi mi kdo rekel kaj žalega o njem, bi se stepel zanj. Z velikimi denarnimi žrtvami me je dal letos v mesto, da lahko obiskujem gimnazijo. Tega mu ne bom nikoli pozabil! In ko bom doštudiral, bom šel k očetu in mu rekel: »Zdaj pa počivaj, ljubi očka, jaz bom zate skrbel!« In potem ne bo smel nikoli več delati, samo bral bo lahko in čebelnjak si bo postavil na vrtu in jaz ga bom šel vsako nedeljo obiskat. In tako mu bom morda lahko vendarle enkrat povrnil vsaj tisočinko tega, kar je storil on zame, da me je dal študirati.

Zdenko Megušar, uč. I. razr. gimn. v Ljubljani

Kdo bi rad imel ves letnik 1932

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ostalo nam je še nekaj tepo vezanih letnikov »Mladega Jutra« (l. 1932). Na to opozarjamo posebno vse šolske in druge knjižnice.

Letnik u platnu vezan stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

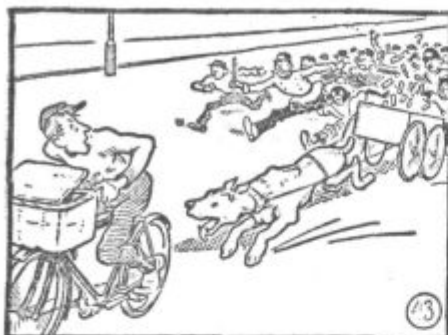
Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Ime in točen naslov naročnika:

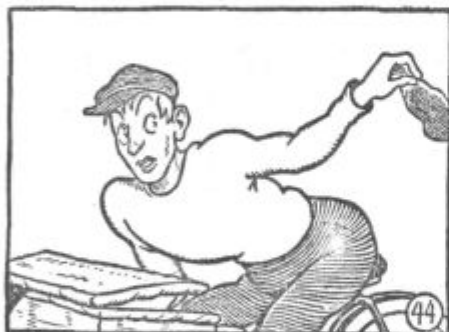
G. Th. Rotman:

Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuščka

(Prevedel Vladimir Levstik)

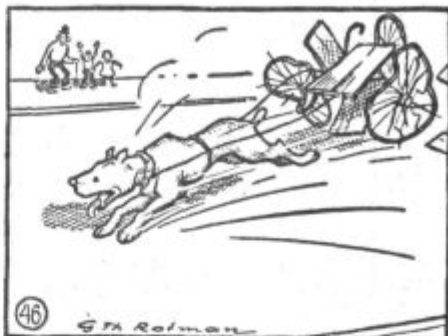
Dirjajoče množice je bilo čedalje več, tako da je jelo ubogega Hektorja pošteno skrbeti. Mesarski pomočnik, ki se mu je vsak trenutek zdelo, da čuti v mečah pasje zobe, se ni upal obstati. Narobe, še hitreje je podil kolo... Če bi le vedel, kako naj se otepe te mrcine!

A mahoma ga je prešinila dobra misel! Med dobrotami, ki jih je imel v košari, je bil tudi velik zrezek, namenjen za gospo zdravnikovo. Brez pomišljanja je segel ponj in ga preko rame vrgel na cesto.

Zvijaja se je obnesla, Hektor je planil na meso. Posledica je bila ta, da so se Joši, Peter in vsi ljudje, ki so tekli za njima, zaleteli drug v drugega, vsi skupaj pa v voziček. Zmešnjava je nastala, voziček se je razbil na kose. Sladkorčki, denar in škatilca z morskim prašičkom — vse se je križem zakotalilo po tleh.

V smrtnem strahu nad tolikim vriščem in truščem je Hektor pozabil svoj zrezek in se spustil v divji beg, vlekoč žalostne ostanke vozička za seboj. Tisti, ki so bili popadali, so se drug za drugim pobrali, Joši in Peter sta pa med tem ujela morskega prašička, ki jima je bil ušel.

Žalostna sta Joši in Peter pobrala blago in denar, kolikor sta ga še našla na tlaku. A kaj je delal profesor? Oh, vril mož je bil spotoma cepnil v cestni kanal, ki je bil po nesreči odprt. Obtičal je v luknji in bil bil tičal do sodnega dne, da ga niso dobri ljudje rešili.

Denarja, ki sta ga Joši in Peter še pobrala, je bilo baš dovolj za dežnik, čeprav ne za dragega. Dala sta ga profesorju, ki jo je godrnjaje mahnil proti domu. Potlej se pa Joši in Peter nista mogla več krotiti. Izguba je bila prevelika.